

## ความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน Suitability of the Educational Management Model for Mass Communication Technology

ฉันทนา ปาปัตถา\*

สาขาวิชาเทคโนโลยีมีัลติมีเดีย คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กรุงเทพฯ

### บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อความเหมาะสมรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษา จำนวน 300 คนที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การนับจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีรูปแบบการจัดการศึกษาที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.07 ประกอบด้วยด้านหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.24 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 4.13 และด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 3.91

**คำสำคัญ:** ความคิดเห็นของนักศึกษา, รูปแบบการจัดการศึกษา, เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

### Abstract

The objective of the research was to examine the opinions of the undergraduates towards suitability of the educational management model for Mass Communication Technology. The data were collected by using questionnaires sampling from 300 students who were graduate students of the Faculty of Mass Communication Technology (MCT), Rajamangala University of Technology Phra Nakhon (RMUTP). Data analysis employed frequency and percentage. The results of study showed that: the model of educational management of the MCT, RMUTP had suitability was in high levels ( $\bar{X}=4.07$ ) including curriculum ( $\bar{X}=4.24$ ), learning management ( $\bar{X}=4.13$ ), and learning environment ( $\bar{X}=3.91$ ).

**Keywords:** The Opinions of Students, Model of Educational Management, Mass Communication Technology

\*ผู้นิพนธ์ประสานงาน chantana.p@rmutp.ac.th โทร. 02282900915 ต่อ 6817

### 1. บทนำ

ประเทศในระบอบการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตยปล่อยให้การสื่อสารมวลชนทำหน้าที่อย่าง “เสรี” ภายในกรอบของระเบียบสังคม แต่ประเทศสังคมนิยมก็มักจะเข้ามากำหนดบทบาทหน้าที่ของสื่อมวลชนไว้ค่อนข้างแน่นอน และเน้นในเรื่องประสิทธิภาพต่อสังคมมากกว่าเสรีภาพของบุคคล ส่วนในประเทศที่กำลังพัฒนาส่วนใหญ่เกิดความขัดแย้งในเรื่องนี้ค่อนข้างมากและจะหลีกเลี่ยงปัญหาทางการเมือง มุ่งนำการสื่อสารมวลชนไปในทิศทางของการพัฒนาเศรษฐกิจ (สมควร กวียะ, 2539) โดยที่การสื่อสารผ่านสื่อถือว่ามีส่วนผลักดันให้เกิดการยอมรับ และนำไปสู่พฤติกรรมเหมือน หรือคล้ายกันของเหล่ามวลชน ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าในระยะเริ่มแรก ความแปลกใหม่และความทันสมัยของสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุกระจายเสียง และวิทยุโทรทัศน์ ฯลฯ ส่งผลประหนึ่งว่า สื่อสารมวลชนมีแรงอิทธิพลอย่างมากเหลือเกิน จนยากเกินทัดทาน แต่ในระยะหลังต่างมีความเห็นพ้องว่า ประชาชนมิใช่มวลชนไร้พลังขัดขืน หรือปราศจากทางเลือกอื่น เพราะในสภาพความเป็นจริงแล้ว สิ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและความเชื่อของมนุษย์ นอกเหนือไปจากจุดเด่นของสารและสื่อ คือความเป็นตัวตนของผู้รับสารแต่ละคนเอง (อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว, 2549) ซึ่ง ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า เป้าหมายการเรียนรู้จะไม่ใช้ตัวความรู้ก็ต่อไป เพราะความรู้มีมากมายมหาศาลเกินกว่าจะมอบให้กับนักเรียนในแต่ละชั้นปีได้ อีกทั้งนักเรียนในศตวรรษใหม่มีหนทางค้นหาความรู้ด้วยตนเองจากทุกหนทุกแห่งทั้งในสิ่งแวดล้อมและในอินเทอร์เน็ต หากการศึกษาไทยยังย่ำอยู่กับกระบวนทัศน์เดิมคือมอบความรู้เป็นรายวิชาที่จะไม่ทันสถานการณ์โลก ที่ควรทำคือมีกระบวนทัศน์ใหม่ที่จะพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นผู้ใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต เด็กและเยาวชนจะเรียนรู้อะไรบางขึ้นอยู่กับบริบทของแต่ละคน แต่ทุกคนควรมีคือ ความสามารถในการเรียนรู้ตลอดเวลา ตลอดชีวิต และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่อดุลย์ วิริยเวชกุล กล่าวว่า การศึกษามีความสำคัญกับชีวิตของประชาชนในประเทศ เพราะมหาวิทยาลัยเป็นแหล่งความรู้และนวัตกรรมใหม่ๆ ที่มหาวิทยาลัยได้ผลิตขึ้น มหาวิทยาลัยจึงเป็นแหล่งแสวงหาความรู้ของคนไทยในทุกวัย นอกจากนี้ยังเป็นแบบอย่างของสังคมอีกด้วย หากมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพก็จะส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศด้วย ในอนาคตจึงต้องเลือกเอาทั้งความรู้ ซึ่งเป็นอนาคตของประเทศ ซึ่งปัญหาในสถาบันอุดมศึกษาไทยมีหลากหลายตามวัฒนธรรมที่มีมา ทั้งในด้านการบริหาร ระบบการจัดการ บุคลากร คุณภาพการศึกษา ซึ่งอาจสรุปปัญหาในสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ 1) คุณภาพอาจารย์ผู้สอน 2) คุณภาพของบุคลากรสายสนับสนุนและช่วยวิชาการ 3) นักเรียนมีปัญหา เพราะการลดการเกิดของประชากร และ 4) ทรัพยากรในมหาวิทยาลัยไม่เพียงพอ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551) ดังนั้น การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของคนเพราะการจัดการศึกษาเป็นปัจจัยหลักในการสร้างและพัฒนาความรู้ ความคิดและคุณธรรมของบุคคล เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมและสร้างภูมิปัญญาแก่บุคคล การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพจะช่วยให้ประชาชนมีคุณธรรมสามารถดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างมีความสุข มีความรู้ ความสามารถและทักษะในการแสวงหาความรู้ได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในอนาคต มีความสามารถในการประกอบอาชีพ พึ่งตนเองได้ ดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและมีศักดิ์ศรี สามารถพัฒนาตนเองและร่วมพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม (วีระยุทธ ชาตะกาญจน์, 2555) ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของการศึกษาคือ จะต้องมีส่วนที่พึงประสงค์คือสิ่งที่อยากจะทำให้เกิดกับบุคคลหรือเด็ก มีหลักสูตรคือแนวทางในการจัดการเรียนรู้ มีผู้สอนหรือครู ซึ่งเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ และผู้เรียนเป็นเป้าหมายที่ต้องการให้เกิดคุณลักษณะตามที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิตตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิต ทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่น และชุมชน คุณภาพบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนไปที่คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยพิจารณาจากผลลัพธ์การเรียนรู้ การปฏิบัติงาน และคุณภาพผลงานวิจัยของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาในแต่ละปีการศึกษา ซึ่งหลักสูตรต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบผู้สอนในแต่ละรายวิชา โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน และเป็นความรู้ที่ทันสมัยของอาจารย์ที่มอบหมายให้สอนวิชานั้นๆ เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้ประสบการณ์ และได้รับการพัฒนาความสามารถจากผู้รู้จริง รวมถึงการนำกระบวนการเรียนการสอนสำหรับศตวรรษที่ 21 ต้องเน้นการพัฒนาให้มีความรู้ตามโครงสร้างหลักสูตร และได้รับการพัฒนาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ คุณธรรมจริยธรรม โดยเฉพาะทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทักษะทางภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ทักษะการทำงานร่วมกัน ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการดูแลสุขภาพ ฯลฯ การเรียนการสอนสมัยใหม่ต้องใช้เทคโนโลยีและทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้ตลอดเวลา และในสถานที่ใดก็ได้ ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ และสนับสนุนการเรียนรู้ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2558) ดังนั้น ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์ผู้สอนในระดับอุดมศึกษา และจัดการศึกษาด้านเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จึงมีความสนใจที่ศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน เพื่อเป็นการประเมินการจัดการศึกษาด้านนิเทศศาสตร์และสื่อสารมวลชน และนำไปใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับหลักสูตรรายวิชาของคณะ

## 2. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล โดยแบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตารางประกอบความเรียง

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 799 คน โดยกำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 300 คน ได้มาด้วยวิธีการแจกแบบสอบถาม และแบบสอบถามออนไลน์ จากนั้นทำการตรวจสอบและบันทึกข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ การนับจำนวน (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ( $\bar{X}$ ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และกำหนดเกณฑ์การพิจารณาระดับแรงจูงใจ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

คะแนนเฉลี่ย	4.51-5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.51-4.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.51-3.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.51-2.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00-1.50	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

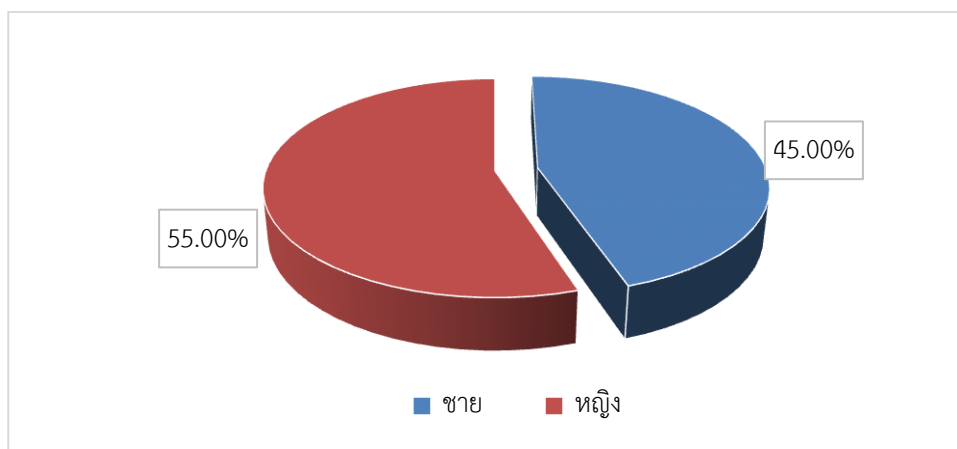
### 3. ผลการวิจัย

การศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน โดยการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 300 คน สามารถนำเสนอผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวน และร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตัวแปรเพศ	จำนวน	ร้อยละ
1. ชาย	135	45.00
2. หญิง	165	55.00
<b>ภาพรวม</b>	<b>300</b>	<b>100.00</b>

จากตารางที่ 1 แสดงจำนวน และร้อยละข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 55.00 และเพศชาย ร้อยละ 45.00 ตามลำดับ และสามารถนำมาสร้างเป็นแผนภูมิเปรียบเทียบ ดังนี้



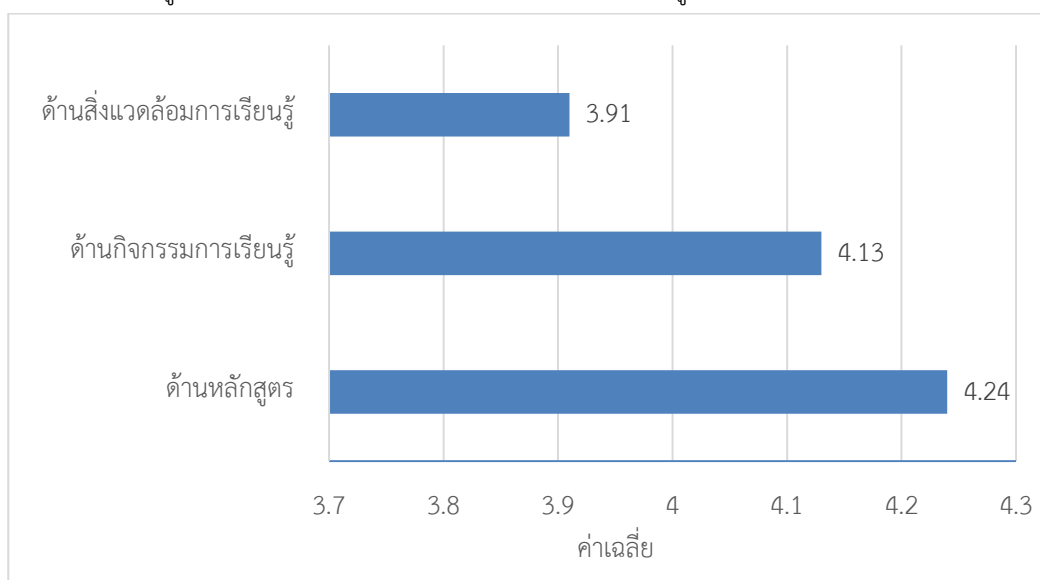
แผนภูมิที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนในภาพรวม

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความเหมาะสม
ด้านหลักสูตร	4.24	0.76	มาก

ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.13	0.79	มาก
ด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้	3.91	0.93	มาก
<b>ภาพรวม</b>	<b>4.07</b>	<b>0.67</b>	<b>มาก</b>

จากตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนในภาพรวม พบว่า อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.07 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.24 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 4.13 และด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 3.91 ตามลำดับ สามารถนำมาสร้างแผนภูมิเปรียบเทียบ ดังนี้



แผนภูมิที่ 2 เปรียบเทียบความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษา  
ระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำแนกตามด้านหลักสูตร

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ด้านหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
1. เน้นการศึกษาแนวคิดทฤษฎี	4.03	0.83	มาก
2. เน้นการพัฒนากระบวนการคิด	4.17	0.78	มาก
3. เน้นการฝึกปฏิบัติวิชาชีพ	4.47	0.65	มาก
4. เน้นการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีสู่การฝึกปฏิบัติ	4.28	0.71	มาก
<b>ภาพรวมด้านหลักสูตร</b>	<b>4.24</b>	<b>0.76</b>	<b>มาก</b>

จากตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสารสนเทศตามด้านหลักสูตร พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.24 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ เน้นการฝึกปฏิบัติวิชาชีพ มีค่าเฉลี่ย 4.47 รองลงมาคือ เน้นการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีสู่การฝึกปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ย 4.28 เน้นการพัฒนากระบวนการคิด มีค่าเฉลี่ย 4.17 และ เน้นการศึกษาแนวคิดทฤษฎี มีค่าเฉลี่ย 4.03 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสารสนเทศตามด้านกิจกรรมการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
1. การบรรยายในชั้นเรียน	4.02	0.79	มาก
2. การสนทนา/การอภิปรายในชั้นเรียน	4.14	0.76	มาก
3. การเรียนรู้จากกรณีศึกษา	4.14	0.69	มาก
4. การค้นคว้าและจัดทำรายงาน	4.05	0.81	มาก
5. การฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ	4.35	0.70	มาก
6. การทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน	4.14	0.93	มาก
7. การฝึกปฏิบัติและทำกิจกรรมในชั้นเรียน	4.21	0.72	มาก
8. การเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม/นิทรรศการที่จัดโดยคณะ/ มหาวิทยาลัย	4.20	0.75	มาก
9. การเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม/นิทรรศการที่จัดโดยหน่วยงาน ภายนอก	3.98	0.79	มาก
10. การศึกษาดูงานนอกสถานที่ในองค์กรที่เกี่ยวข้อง	4.00	0.83	มาก
11. การเรียนรู้จากสถานการณ์จริง	4.24	0.81	มาก
<b>ภาพรวมด้านกิจกรรมการเรียนรู้</b>	<b>4.13</b>	<b>0.79</b>	<b>มาก</b>

จากตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสารสนเทศตามด้านกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.13 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ การฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ มีค่าเฉลี่ย 4.35 รองลงมาคือ การเรียนรู้จากสถานการณ์จริง มีค่าเฉลี่ย 4.24 การฝึกปฏิบัติและทำกิจกรรมในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.21 การเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม/นิทรรศการที่จัดโดยคณะ/มหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ย 4.20 การสนทนา /การอภิปรายในชั้นเรียน การเรียนรู้จากกรณีศึกษา และการทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากัน 4.14 การค้นคว้าและจัดทำรายงาน มีค่าเฉลี่ย 4.05 การบรรยายในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.02 การศึกษาดูงานนอกสถานที่ในองค์กรที่เกี่ยวข้อง มีค่าเฉลี่ย 4.00 และการเข้าร่วมกิจกรรมการประชุม/นิทรรศการที่จัดโดยหน่วยงานภายนอก มีค่าเฉลี่ย 3.98 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำแนกตามด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้

รูปแบบการจัดการเรียนการสอน ด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ ความเหมาะสม
1. เครื่องมืออุปกรณ์เพียงพอ	3.86	1.01	มาก
2. มุมข่าวสารและเทคโนโลยี Update	3.91	0.88	มาก
3. พื้นที่สำหรับการทำงาน	3.89	1.00	มาก
4. การศึกษาเรียนรู้นอกสถานศึกษา	4.06	0.88	มาก
5. มุมกิจกรรม	3.92	0.99	มาก
6. ระบบเครือข่ายครอบคลุมเพียงพอและพร้อมใช้งาน	3.96	0.95	มาก
7. มุมประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารภายในและภายนอก	3.87	0.84	มาก
8. มุมแสดงผลงานนักศึกษา	3.79	0.89	มาก
<b>ภาพรวมด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้</b>	<b>3.91</b>	<b>0.93</b>	<b>มาก</b>

จากตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน จำแนกตามด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.91 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ การศึกษาเรียนรู้นอกสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ย 4.06 ระบบเครือข่ายครอบคลุมเพียงพอและพร้อมใช้งาน มีค่าเฉลี่ย 3.96 มุมกิจกรรม มีค่าเฉลี่ย 3.92 มุมข่าวสารและเทคโนโลยี Update มีค่าเฉลี่ย 3.91 พื้นที่สำหรับการทำงาน มีค่าเฉลี่ย 3.89 มุมประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารภายในและภายนอก มีค่าเฉลี่ย 3.87 เครื่องมืออุปกรณ์เพียงพอ มีค่าเฉลี่ย 3.86 และมุมแสดงผลงานนักศึกษา มีค่าเฉลี่ย 3.79

#### 4. สรุปผลและอภิปรายผล

ผลการศึกษาความเหมาะสมของรูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า รูปแบบการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชนมีความเหมาะสม อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.07 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.24 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 4.13 และด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 3.91 ตามลำดับ จากผลการศึกษาสังเกตได้ว่า ด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสูงสุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก หลักสูตรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครทุกหลักสูตร เน้นการผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติ ดังนั้น รูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะ

เปลี่ยนไปตามลักษณะรายวิชา และการออกแบบของอาจารย์ผู้สอน โดยเป้าหมายของทุกหลักสูตรคือ การเน้นผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติวิชาชีพสื่อสารมวลชน (คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน, 2558) ส่วนในด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ มีความเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากข้อจำกัดด้านอาคารสถานที่ที่มีอยู่อย่างจำกัด ส่งผลทำให้ทุกพื้นที่ของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ต้องจัดสรรให้เกิดประโยชน์สูงสุด แต่ก็ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา นอกจากนี้ คณะฯ ยังเน้นการปฏิบัติการทางวิชาชีพ จะต้องมีความรู้สำหรับปฏิบัติการจำนวนมาก โดยทางคณะฯ ได้จัดสรรไว้ในปริมาณที่มากพอสมควร แต่หลายอย่าง ยังไม่สามารถจัดสรรให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว อีกทั้งในโลกของวิชาชีพมีการใช้เครื่องมือที่หลากหลาย ทำให้คณะฯ ไม่สามารถจัดหาอุปกรณ์หรือเครื่องมือได้ครอบคลุมทั้งหมด (คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน, 2559)

จากผลการวิจัยที่ค้นพบ สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. องค์ประกอบของรูปแบบการจัดการศึกษา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก 28 องค์ประกอบย่อย ได้แก่

1. หลักสูตร ได้แก่ 1) ความรู้ทางสื่อสารมวลชน 2) ความรู้ความเข้าใจบริบทของสื่อ 3) ความรู้เชิงสหวิทยาการ 4) ทักษะการเขียนและการสื่อสาร และ 5) เน้นการบูรณาการเนื้อหา
2. การจัดการเรียนรู้ ได้แก่ 1) พัฒนาการคิดวิเคราะห์ 2) พัฒนาการคิดวิพากษ์ 3) พัฒนาการคิดสร้างสรรค์ 4) ทักษะการสื่อสาร 5) การเรียนรู้ด้วยยืดหยุ่น 6) การเรียนรู้แบบร่วมมือ 7) เรียนรู้จากประสบการณ์ทำงานจริง 8) การเรียนรู้ประสบการณ์เพื่อสร้างกระบวนการทัศน์ใหม่ 9) พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ 10) การทักษะวิชาชีพ 11) การบูรณาการและการบริหารจัดการเนื้อหา (Content) 12) การหลอมรวมสื่อและการทำงานข้ามแพลตฟอร์ม 12) ปลูกฝังจิตอาสาและความรับผิดชอบต่อสังคม 14) ทักษะการใช้เทคโนโลยี และ 15) การศึกษาดูงานนอกสถานที่หรือองค์กรทางสื่อสารมวลชน และ 3. สิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ ได้แก่ 1) เครื่องมืออุปกรณ์เพียงพอ 2) มุมเทคโนโลยี Update 3) พื้นที่สำหรับการทำงาน 4) การศึกษาเรียนรู้นอกสถานศึกษา 5) มุมกิจกรรม 6) ระบบเครือข่ายครอบคลุม เพียงพอ และพร้อมใช้งาน 7) มุมประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และ 8) มุมแสดงผลงานนักศึกษา สถาบันอุดมศึกษาที่เกี่ยวข้องสามารถนำองค์ประกอบต่างๆ ไปพิจารณาจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับบริบทของสถาบันการศึกษานั้นๆ

2. ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อความเหมาะสมรูปแบบการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานักศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน พบว่า ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีทางเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน พบว่า อยู่ในระดับมากทั้งในภาพรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ และด้านสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาของคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ดังนั้น คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน สามารถนำผลการวิจัยที่ค้นพบไปเป็นข้อมูลประกอบการวางแผนด้านการพัฒนาหลักสูตร การจัดการศึกษา และการจัดการสิ่งแวดล้อม ด้านอาหาร สถานที่ เครื่องมืออุปกรณ์ และการจัดมุมการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม

## 5. กิตติกรรมประกาศ



งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2559 คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ขอขอบขอบคุณการของคณะที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

## 6. เอกสารอ้างอิง

- [1] สมควร กวียะ. 2539. การสื่อสารมวลชน บทบาทหน้าที่ เสรีภาพ และความรับผิดชอบ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- [2] อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว, 2549. สังคมสื่อ สงครามการตลาด. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ BrandAgebooks.
- [3] ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์. 2554. คำนำใน ทักษะแห่งอนาคตใหม่ การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ 21. วรพจน์ วงศ์กิจรุ่งเรือง และอธิป จิตตฤกษ์. กรุงเทพมหานคร : Openworlds.
- [4] สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2551. แม่บทการบริหารอุดมศึกษาไทย ภายใต้โครงการพัฒนาผู้บริหารมหาวิทยาลัย สายสนับสนุนและช่วยวิชาการ (นบก.) รุ่นที่ 12. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- [5] วีระยุทธ ชาตะกาญจน์. 2555. เทคนิคการบริหารสำหรับนักบริหารการศึกษามีอาชีพ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- [6] สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. 2552. ตัวบ่งชี้และสถิติทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ สกสค ลาดพร้าว.
- [7] สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2558. คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2557. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- [8] บุญชม ศรีสะอาด. 2535. บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- [9] คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน. 2558. แผนยุทธศาสตร์คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน. กรุงเทพมหานคร : คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน.
- [10] คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน. 2559. รายงานประเมินตนเอง (SAR) ปีการศึกษา 2558. กรุงเทพมหานคร : คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน.